

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 lutego 2018 r. przyznał J. Z. emeryturę od dnia 20 lutego 2018 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zaewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 466 671,15 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 219,60 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 2125,10 zł ($466\ 671,15 / 219,60$). Jednocześnie wskazano, że Zakład nie podejmie wypłaty ww. świadczenia z uwagi na możliwość wyboru świadczenia korzystniejszego (tj. wypłacanego przez KRUS lub ustalonego niniejszą decyzją) oraz poinformowano, że jeżeli w ciągu 30 dni od daty otrzymania tej decyzji złoży oświadczenie o wyborze świadczenia z ZUS, Oddział podejmie jego wypłatę od dnia przyznania świadczenia. Ponadto poinformowano ubezpieczonego, że zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy emerytalnej okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników nie uwzględniono przy ustalaniu wysokości tego świadczenia, ponieważ zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty, na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników. Oznacza to, że kwota świadczenia ustalonego niniejszą decyzją może ulec zmianie w przypadku złożenia oświadczenia o jego wybraniu (tzw. zwiększenie rolne).

/decyzja – k. 14 plik I akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony J. Z. w dniu 13 kwietnia 2018 roku, wnosząc o zmianę decyzji i uwzględnienie przy wyliczaniu wysokości emerytury wynagrodzenia wskazanego w świadectwie pracy za okresy od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 25 stycznia 1973 roku i od dnia 7 stycznia 1975 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku. Ponadto wniósł o uwzględnienie do stażu pracy okresu po odbyciu służby wojskowej od dnia 14 grudnia 1974 roku do dnia 6 stycznia 1975 roku.

/odwołanie – k. 3-3 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że za okres zatrudnienia w latach 1972 -1973 i 1975 – 1978 wnioskodawca nie przedłożył zaświadczenia o wysokości wynagrodzeń, wystawionego przez macierzysty zakład pracy lub następcę prawnego bądź odpowiednio angaży, a świadectwo pracy może posłużyć jedynie organowi rentowemu do ustalenia wymiaru stażu pracy. Wobec powyższego za sporny okres, przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego Zakład uwzględnił najniższe wynagrodzenia obowiązujące w sferze gospodarki narodowej. Jednocześnie wyjaśniono, że podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono – według najkorzystniejszego wariantu – poprzez uwzględnienie przeciętnej podstawy wymiaru składek z kolejnych 10 lat kalendarzowych, tj. z okresu od 1 stycznia 1979 roku do 31 grudnia 1988 roku ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 91,57%.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4- 5/

W piśmie z dnia 10 lipca 2018 roku pełnomocnik ZUS wyjaśnił, iż w związku z zakończeniem postępowania wyjaśniającego z Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w Ł., która wstrzymała wypłatę renty rolniczej od maja 2018 roku – na mocy decyzji z dnia 7 maja 2018 roku podjął wypłatę emerytury J. Z. z powszechnego wieku emerytalnego, począwszy od dnia 20 lutego 2018 roku, tj. od nabycia uprawnień do tego świadczenia. Od kwoty wypłaconej emerytury została potrącona należność na rzecz KRUS w kwocie 2829,77 zł. Wysokość emerytury nie uległa zmianie w stosunku do zaskarżonej decyzji z dnia 23 marca 2018 roku, z tą różnicą, że zostało naliczone i przyznane zwiększenie rolne za okres opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w kwocie 113,02 zł

(art.26 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS). Kwota emerytury po waloryzacji od dnia 1 marca 2018 roku wraz ze zwiększeniem rolnym wynosi 2304,82 zł brutto.

/pismo ZUS – k.20/

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2018 roku wnioskodawca oświadczył, że popiera odwołanie oraz wniósł o uwzględnienie oprócz stawek godzinowych wynagrodzenia w spornym okresie również premii, której wysokości dokładnie nie pamięta. Ponadto oświadczył, że w związku z tym, że płacił składkę na ubezpieczenie społeczne rolników w podwójnej wysokości w latach 2004-2007, to wnosi o przyznanie zwiększenia rolnego w wyższej wysokości. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/oświadczenia – e – protokół – 00:00:35-00:16:49 – płyta CD k.47/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. Z. urodził się w dniu (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 21 października 2008 r. ZUS II Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy J. Z. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1989 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 84,44%.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 84,44 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową ($84,44 \% \times 1220,89 \text{ zł} = 1030,92\text{zł}$).

Do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości: 24 lat, 5 miesięcy, 28 dni tj. 293 miesiące oraz okresy nieskładkowe w ilości: 1 rok, 2 miesiące i 0 dni, tj. 14 miesięcy.

Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 79,80 \% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 233,82 \text{ złotych}$

$(293 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 1030,92 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 327,21 \text{ złotych}$

$(14 \text{ miesięcy nieskładkowych} \times 0,7\%) : 12 \times 1030,92 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 8,45 \text{ złotych}$

RAZEM = 569,48 złotych

$569,48 \text{ złotych} \times 209 \text{ miesięcy (średnie dalsze trwanie życia)} = 119 021,32 \text{ złotych (kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku)}$.

/decyzja – k. 26-27 plik II akt ZUS, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k.28 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 21 marca 2018 r. ZUS II Oddział w Ł. ponownie ustalił kapitał początkowy J. Z. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1979 roku do 31 grudnia 1988 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 91,57 %.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 91,57 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową ($91,57 \% \times 1220,89 \text{ zł} = 1117,97 \text{ zł}$).

Do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości: 24 lat, 5 miesięcy, 28 dni tj. 293 miesiące oraz okresy nieskładkowe w ilości: 1 rok, 2 miesiące i 0 dni, tj. 14 miesięcy.

Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 79,80 \% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 233,82 \text{ złotych}$

$(293 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 1117,97 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 354,84 \text{ złotych}$

$(14 \text{ miesięcy nieskładkowych} \times 0,7\%) : 12 \times 1117,97 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 9,17 \text{ złotych}$

RAZEM = 597,83 złotych

$597,83 \text{ złotych} \times 209 \text{ miesięcy (średnie dalsze trwanie życia)} = 124 946,47 \text{ złotych (kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku)}$.

/decyzja – k. 32-33 plik II akt ZUS, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k.34 plik II akt ZUS/

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto zarobki w wysokości:

- w 1979 r. – 55 450,00, wwpw 86,74%,

- w 1980 r. – 62 925,00 zł, wwpw 86,82%,

- w 1981 r. – 80 575,00 zł, wwpw 87,33 %,

- w 1982 r. – 117 819,00 zł, wwpw 84,41 %,

- w 1983 r. – 190 676,00 zł, wwpw 109,77 %,

- w 1984 r. – 217 754,00 zł, wwpw 107,77 %,

- w 1985 r. – 221 885,00 zł, wwpw 92,43 %,

- w 1986 r. – 224 933,00 zł, wwpw 77,79 %,

- w 1987 r. – 313 792,00 zł, wwpw 89,60 %,

- w 1988 r. – 592 778,00 zł, wwpw 93,05 %

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 34 plik II akt ZUS/

Od dnia 1 lipca 2009 roku wnioskodawca otrzymywał rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

/bezsporne/

W dniu 9 lutego 2018 r. J. Z. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k.1-4 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 lutego 2018 r. przyznał J. Z. emeryturę od dnia 20 lutego 2018 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zaewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc,

od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 466 671,15 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 219,60 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 2125,10 zł (466 671,15 / 219,60). Jednocześnie wskazano, że Zakład nie podejmie wypłaty ww. świadczenia z uwagi na możliwość wyboru świadczenia korzystniejszego (tj. wypłacanego przez KRUS lub ustalonego niniejszą decyzją) oraz poinformowano, że jeżeli w ciągu 30 dni od daty otrzymania tej decyzji złoży oświadczenie o wyborze świadczenia z ZUS, Oddział podejmie jego wypłatę od dnia przyznania świadczenia. Ponadto poinformowano ubezpieczonego, że zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy emerytalnej okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników nie uwzględniono przy ustalaniu wysokości tego świadczenia, ponieważ zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty, na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników. Oznacza to, że kwota świadczenia ustalonego niniejszą decyzją może ulec zmianie w przypadku złożenia oświadczenia o jego wybraniu (tzw. zwiększenie rolne).

/decyzja – k. 14 plik I akt ZUS/

W dniu 13 kwietnia 2018 roku wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o podjęcie wypłaty emerytury jako świadczenia korzystniejszego.

/wniosek – k.17 plik I akt ZUS/

Kolejną decyzją z dnia 7 maja 2018 roku, w związku z zakończeniem postępowania wyjaśniającego z Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, która wstrzymała wypłatę renty rolniczej od maja 2018 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. podjął wypłatę emerytury J. Z. z powszechnego wieku emerytalnego, począwszy od dnia 20 lutego 2018 roku, tj. od nabycia uprawnień do tego świadczenia. Od kwoty wypłaconej emerytury została potrącona należność na rzecz KRUS w kwocie 2829,77 zł. Wysokość emerytury nie uległa zmianie w stosunku do zaskarżonej decyzji z dnia 23 marca 2018 roku, z tą różnicą, że zostało naliczone i przyznane zwiększenie rolne za okres opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w kwocie 113,02 zł.

/bezsporne/

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 lipca 1969 r. do 31 stycznia 1983 r. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w P., początkowo jako uczeń nauki zawodu do 30 czerwca 1972 roku, a od dnia 1 lipca 1972 roku na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych i elektromechanika samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy. W świadectwie pracy dnia 31 stycznia 1983 r. wskazano, że ostatnio otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 37,50 zł za 1 rob/godz. oraz premię uznaniową.

/świadectwo pracy, umowa o naukę zawodu, angaże – w aktach osobowych – k.24/

W okresie od dnia 26 stycznia 1973 roku do dnia 13 grudnia 1974 roku J. Z. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Ponownie został przyjęty do pracy w ww. Zakładzie w dniu 7 stycznia 1975 roku.

/bezsporne, a nadto umowa o pracę z dnia 07.01.1975r. w aktach osobowych – k.24/

Przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego ubezpieczonego organ rentowy za okres sporny od 1 lipca 1972 r. do 25 stycznia 1973 r. i od 7 stycznia 1975 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. uwzględnił wynagrodzenia minimalne, natomiast za okres od 1 stycznia 1979 r. do 31 stycznia 1983 r. przyjął wynagrodzenie wskazane na kartach wynagrodzeń.

/bezsporne, wykaz zarobków – k. 30-31 plik II akt ZUS/

Podczas zatrudnienia w/w zakładzie ubezpieczony w okresie od 1 lipca 1972 r. do 25 stycznia 1973 r. otrzymywał następujące wynagrodzenia:

- od 1 stycznia 1972 r. – 3,40 zł/godz.
- od 1 lipca 1972 r. – 5,40 zł/godz.,
- od 1 stycznia 1973 r. – 7,20 zł/godz. plus premia regulaminowa,

Natomiast w okresie zatrudnienia od 7 stycznia 1975 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. otrzymywał wynagrodzenia:

- od 7 stycznia 1975 r. – 13,00 zł/godz. plus premia ,
- od 1 stycznia 1976 r. – 14,50 zł/godz. plus premia,
- od 1 października 1976 r. – 16,50 zł/godz. plus premia.

Od dnia 1 czerwca 1976 r. przyznano wnioskodawcy dodatek w wysokości 5% za wieloletnią i nieprzerwaną pracę w przedsiębiorstwie.

/angaże w aktach osobowych – k.24/

Ubezpieczony podczas zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P. otrzymywał premię, o której wysokości decydował mistrz. Można było być pozbawionym premii za przewinienia służbowe.

/zeznania wnioskodawcy – 00:03:57 – 00:18:53 – płyta CD k.28 w zw. z zeznaniami 00:22:15 – 00:22:23 – płyta CD – k. 47/

W wyniku hipotetycznego przeliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego J. Z. z uwzględnieniem wynagrodzenia określonego stawką godzinową na podstawie przedłożonej dokumentacji - w okresie od stycznia 1972 r. do 25 stycznia 1973 r., od 7 stycznia 1975 r. do 31 grudnia 1978 r. oraz dodatku stażowego w wysokości 5% w okresie od 1 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1978 r. wartość kapitału początkowego nie uległa zmianie i wynosi 124 946,47 zł i nadal najkorzystniejszy jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 91,57 %.

/pisma ZUS – k. 30, 48, wyliczenia – k.32-35, 49-50/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, ale także na podstawie zeznań wnioskodawcy. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych aktach osobowych wnioskodawcy, dokumentach ze spornego okresu zatrudnienia oraz hipotetycznym wyliczeniu wysokości kapitału początkowego i emerytury dokonany przez ZUS. Wnioskodawca nie kwestionował wyliczenia wysokości kapitału początkowego i emerytury dokonanej przez ZUS.

Podkreślenia wymaga, że niemożliwym było uwzględnienie żądania wnioskodawcy przyjęcia przy wyliczeniu kapitału początkowego i emerytury wynagrodzenia skarżącego w wysokości wskazanej w świadectwie pracy, tj. 37,50 zł za 1 rob/godz. przez cały okres zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P., gdyż z zachowanej dokumentacji osobowej wynika wprost, że w spornym okresie zatrudnienia, odwołujący otrzymywał wynagrodzenia w niższych stawkach, niż wskazana w świadectwie pracy.

Sąd oparł się w szczególności na zachowanych aktach osobowych wnioskodawcy - dokumentacji zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P., z której bezspornie wynika w jakiej wysokości było wypłacane wynagrodzenie zasadnicze w spornych okresach. Nie ma już takiej pewności co do premii regulaminowej. Za nieudowodnioną Sąd uznał wysokość premii, jaką miał otrzymywać wnioskodawca we wskazanym okresie. Z zeznań wnioskodawcy nie wynika, w jakiej konkretnie wysokości otrzymywał on premię regulaminową w spornych okresach. Wnioskodawca wskazał, że faktycznie taka premia regulaminowa była wypłacana, ale nie był w stanie wskazać w jakiej konkretnie

wysokości otrzymywał premię. Dodatkowo z zeznań wnioskodawcy wynika, że nie zawsze premia była wypłacana w takiej samej wysokości, o przyznaniu premii decydował mistrz. Ponadto mogło się zdarzyć, że za przewinienia pracownicze pracownik mógł być pozbawiony premii. Zatem przy braku konkretnych danych brak jest podstaw do ustalenia rzeczywistej kwoty otrzymywanej premii regulaminowej. Nie można za miarodajny dowód na wysokość poszczególnych składników wynagrodzenia przyjmować jedynie twierdzeń wnioskodawcy, z których nie da się ustalić wysokości wskazanego składnika wynagrodzenia w poszczególnych miesiącach spornego okresu zatrudnienia.

Jeszcze raz podkreślić należy, że z zachowanych angaży wynika jedynie, że przyznano wnioskodawcy prawo do premii regulaminowej. Wnioskodawca w toku sądowego postępowania odwoławczego nie przedłożył żadnych dokumentów płacowych ze spornego okresu, ani regulaminu premiowania, które potwierdziłyby sposób naliczania i faktyczną wysokość otrzymywanych przez niego premii. Zatem brak było podstaw do ustalenia kwot faktycznie wypłaconego tego składnika wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art.26 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz.1270 z późn. zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru.

Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Istota niniejszego postępowania sprowadziła się, zatem do rozstrzygnięcia, czy możliwym jest przyjęcie innych wartości wynagrodzenia przy wyliczaniu kapitału początkowego wnioskodawcy. Nie ulegało, bowiem wątpliwości, że wartość kapitału początkowego wnioskodawcy przekłada się bezpośrednio na wysokość należnego mu świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z treścią § 21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja § 21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń, czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądaną, a ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawcy, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego. Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (ostatecznie w oparciu o wiarygodne i precyzyjne zeznania świadków). W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe

i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokumentacja z okresu zatrudnienia ubezpieczonego wystawiona przez (...) Zakłady (...) w P., pozwalała na ustalenie wysokości wynagrodzenia w spornym okresie jedynie w oparciu o angaże określające stawki godzinowe.

Jednocześnie wnioskodawca żądał, aby wynagrodzenie to zostało ustalone wraz z premią. Stanowiska tego Sąd jednakże nie podzielił. W istocie dostępny materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, czy i w jakiej wysokości były wypłacane premie w spornym okresie. Skarżący nie udowodnił bowiem ich wysokości w sposób pewny i konkretny, wiarygodnymi dokumentami płacowymi, czy chociażby zeznaniami świadków. Wnioskodawca, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy, nie udowodnił swojego roszczenia w tym zakresie.

Stosownie bowiem do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygn. akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

Jak już podniesiono powyżej wnioskodawca nie przedłożył żadnych miarodajnych dowodów potwierdzających wysokość premii regulaminowej uzyskiwanej w spornym okresie zatrudnienia. Załączona do akt sprawy dokumentacja, głównie w postaci angaży, dowodzi że premia regulaminowa faktycznie ubezpieczonemu przysługiwała, ale jednocześnie nie pozwala ona na ustalenie, w jakiej wysokości. Angaże wskazują na wypłatę premii, lecz bez określenia jej minimalnego wymiaru. Z uwagi na brak dokumentacji świadczącej o wysokości premii nie było możliwe przyjęcie, że wynosiła ona najmniej 10 %, czy 15-20% wynagrodzenia zasadniczego, jak chce tego ubezpieczony. W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie ma możliwości ustalenia wysokości kwot wypłaconych tytułem premii, ponieważ brak jest dokumentacji w tym zakresie, brak jest regulaminów premiowania, czy wynagradzania. W przypadku wynagrodzenia zasadniczego lub innych obligatoryjnych składników wynagrodzenia, wynikających z obowiązujących przepisów, można przyjąć najniższe wynagrodzenie obowiązujące w czasie, którego dotyczy żądanie uwzględnienia tego okresu do przeliczenia świadczenia. W sytuacji takiego składnika wynagrodzenia, jakim jest premia, konieczne jest jednak istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości fakt

wypłaty premii oraz jej wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, LEX nr 390123). Nie można bowiem pominąć, iż wysokość świadczenia emerytalnego pozostaje funkcją uzyskiwanych niegdyś dochodów, a zatem dla jego wyliczenia nieodzownym pozostaje ustalenie rzeczywistych zarobków, jako decydujących o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne. Niedopuszczalne przy tym jest opieranie się jedynie na hipotezach, czy założeniach, wynikających z przyjęcia średnich wartości. W szczególności jako podstawy przyjęcia wysokości premii wnioskodawcy w spornym okresie nie można przyjąć, że premia była wypłacana bezwarunkowo, w wysokości nie niższej niż

10 % wynagrodzenia zasadniczego. Już sam ten wniosek obrazuje, że wnioskodawca nie pamięta, w jakiej wysokości była wypłacana premia, skoro nie ma zgodności co do wartości minimalnej. Jest to założenie nie poparte żadnym dowodem. Wnioskodawca wskazał, że premia mogła być w różnej wysokości, oraz że za przewinienia pracownice pracownik mógł być jej pozbawiony. A co za tym idzie nie ma pewności, czy wnioskodawca w spornym okresie nie został przedmiotowej premii pozbawiony.

Nie ma zatem podstaw do określenia, czy i jakie kwoty tytułem premii stanowiły w tym okresie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Tylko niewątpliwe dochody ze stosunku pracy w udowodnionej wysokości, od których odprowadzono składki, mogą być uwzględnione do ustalania wysokości świadczeń emerytalno-rentowych. Z całą mocą podkreślenia wymaga, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Ustalenie rzeczywistych zarobków jest decydujące o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenia społeczne. Właściwie tylko dokumentacja własna stanowi w postępowaniu sądowym precyzyjny dowód na wysokość wynagrodzenia świadczeniobiorcy. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że co do zasady nie ma możliwości wyliczenia wynagrodzenia, a co za tym idzie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika podstawy wymiaru emerytury lub renty, w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, czy też wynikające z porównania wynagrodzenia innych pracowników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, Legalis nr 181419). Sąd Apelacyjny w Łodzi również niejednokrotnie wypowiadał się w tej kwestii stwierdzając, że wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń emerytalno - rentowych nie powinno się udowadniać wyłącznie zeznaniami świadków, jeśli świadkowie nie są w stanie konkretnie i precyzyjnie podać wysokości osiąganego przez wnioskodawcę wynagrodzenia. Wprawdzie w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzeń na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi, zatem dowodem na tę okoliczność mogą być zarówno dokumenty dotyczące wynagradzania osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju, co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób, nie oznacza to jednak, że wykazanie konkretnych zarobków w celu obliczenia wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego może być dokonywane w sposób przybliżony, jedynie na zasadzie uprawdopodobnienia (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 lipca 2013 r., III AUa 1714/12, Legalis nr 739136, w wyroku z dnia 29 września 2014 r., III AUa 2618/13, Legalis nr 1163500). Z powyższych względów nie jest możliwe ustalenie nowej wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy z uwzględnieniem premii regulaminowej w oparciu o zeznania odwołującego, gdyż nie był on w stanie wskazać w jakiej wysokości w spornym okresie otrzymywał premie regulaminową.

Reasumując, co do żądania skarżącego o uwzględnienie w wyliczeniu podstawy wymiaru w spornym okresie faktycznych kwot otrzymywanego wynagrodzenia, brak jest podstaw do przyjęcia powyższych elementów. Wnioskodawca nie udowodnił bowiem konkretnych kwot otrzymywanego wynagrodzenia w sposób pewny.

Wątpliwości nie budzi ustalony przez ZUS wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Przy przyjęciu bowiem, iż w spornym okresie zatrudnienia w okresie od stycznia 1972 r. do 25 stycznia 1973 r., od 7 stycznia 1975 r. do 31 grudnia

1978 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowił iloczyn stawek godzinowych przez normatywny czas pracy tj. przez 46 godzin tygodniowo, wynikających ze znajdujących się w aktach osobowych angaży i umowy o pracę, a dodatkowo w okresie od

1 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1978 r. przy uwzględnieniu dodatku stażowego w wysokości 5% - ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych nie uległ zmianie – wynosi 91,57 % i nadal jest najkorzystniejszy z lat 1979-1988.

Niezasadne jest także żądanie wnioskodawcy zaliczenia do stażu pracy okresu po odbyciu służby wojskowej, tj. okresu od dnia 14 grudnia 1974 r. do dnia 6 stycznia 1975 r.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy składkowe oraz nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 wspomnianej ustawy okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia. Natomiast art. 4 pkt 5 stanowi, że okresem ubezpieczenia jest okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Okresy nieskładkowe do ustalenia prawa do emerytury i obliczania jej wysokości enumeratywnie wymienia natomiast przepis art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przede wszystkim nie pozwala na uwzględnienia w ogólnym stażu pracy wnioskodawcy okresu przerwy w zatrudnieniu po odbyciu służby wojskowej od dnia 14 grudnia 1974 r. do dnia 6 stycznia

1975 r., albowiem w okresie tym nie wykonywał on pracy i nie otrzymywał wynagrodzenia. Zdaniem Sądu okres ten nie może być również uwzględniony jako okres nieskładkowy.

Ponowne podjęcie pracy u pracodawcy przez wnioskodawcę nastąpiło w ciągu 30 dni od zakończenia służby, co zgodnie z art. 106 obowiązującej wówczas ustawy z dnia

21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. nr 44 poz. 220 ze zm.) uzasadniało wliczenie okresu służby wojskowej do wszystkich uprawnień pracowniczych. Brak jest jednak podstaw do zakwalifikowania do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy spornego okresu przerwy pomiędzy zakończeniem przez wnioskodawcę pełnienia czynnej służby wojskowej a powrotem do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 października 2005 roku, III AUa 621/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 października 2012 roku, III AUa 648/12).

W tym miejscu należy wskazać, że okres przerwy pomiędzy zwolnieniem z czynnej służby wojskowej, a powrotem do pracodawcy nie został uwzględniony we wspomnianym wyliczeniu w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Okres takiej przerwy nie jest także wymieniony, jako okres składkowy w przytoczonym wyżej art. 6 ust. 1 w/w ustawy, w pkt 4 tego przepisu wskazano natomiast, że za okresy składkowe uważa się okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby.

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 października 2012 roku, sygn. akt III AUa 648/12 ustawa z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony sprecyzowała w sposób jednoznaczny, że okres zasadniczej służby wojskowej kończy się z chwilą opuszczenia koszar po przeniesieniu żołnierza do rezerwy. Zgodnie bowiem z art. 71 (a wcześniej art. 75) tej ustawy - zwolnienie z czynnej służby wojskowej następowało po upływie czasu trwania służby ustalonego w ustawie lub powołaniu. Zwolnienie przeprowadzali dowódcy jednostek wojskowych lub inne organy wojskowe. Żołnierza uważa się za zwolnionego z czynnej służby wojskowej z chwilą jego odejścia z miejsca pełnienia służby, po zwolnieniu z niej.

Analizowany przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że jedynie okresy służby wojskowej są okresami składkowymi. Stąd do okresów składkowych na podstawie tego przepisu - można zaliczyć okres zasadniczej służby wojskowej tylko od dnia jej rozpoczęcia oraz do dnia opuszczenia jednostki wojskowej po otrzymaniu rozkazu zwolnienia ze służby, a nie sporny okres przerwy, podczas której wnioskodawca jeszcze nie przebywał na terenie jednostki wojskowej oraz podczas której już go opuścił, a nie zgłosił gotowości podjęcia zatrudnienia u pracodawcy. Stosownie do art. 106 ustawy o powszechnym obowiązku obrony,

w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie (obecnie art. 120) - pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Treść tych przepisów jest obecnie taka sama, ale zdaniem Sądu Okręgowego umożliwia on zaliczenie do okresów składkowych jedynie okresu służby wojskowej - do dnia opuszczenia koszar.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego w pkt. 1 wyroku.

Sąd przekazał roszczenie skarżącego o przyznanie zwiększenia rolnego w wyższej wysokości do rozpoznania organowi rentowemu z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął stanowiska w przedmiotowej decyzji. Należy zauważyć, iż tak sprecyzowane roszczenie, jak w przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem rozpoznania organu rentowego na etapie wydawania decyzji z dnia 23 marca 2018 roku. W decyzji tej jedynie poinformowano ubezpieczonego, że „zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy emerytalnej okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników nie uwzględniono przy ustalaniu wysokości tego świadczenia, ponieważ zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty, na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników. Oznacza to, że kwota świadczenia ustalonego niniejszą decyzją może ulec zmianie w przypadku złożenia oświadczenia o jego wybraniu (tzw. zwiększenie rolne)”. Kolejną decyzją z dnia 7 maja 2018 roku organ rentowy podjął wypłatę emerytury J. Z.. Wysokość emerytury nie uległa zmianie w stosunku do zaskarżonej decyzji z dnia 23 marca 2018 roku, z tą różnicą, że zostało naliczone i przyznane zwiększenie rolne za okres opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w kwocie 113,02 zł na podstawie art.26 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Wprawdzie wnioskodawca nie odwołał się od tej decyzji, ale w niniejszym postępowaniu zgłosił wniosek o przyznanie zwiększenia w wyższej wysokości, który należy potraktować w ocenie Sądu jako nowy wniosek.

Zgodnie z dyspozycją art. 476 § 2 k.p.c. w związku z art. 2 k.p.c. przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczenia społecznego i kategorii spraw wymienionych w pkt 1-5 § 2 art. 476 k.p.c.

Na obecnym etapie postępowania, zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a właściwym do rozpoznania roszczeń pozostaje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, od decyzji którego będzie przysługiwać skarżącemu prawo wniesienia odwołania do Sądu zgodnie z powołanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe tj. na czasową niedopuszczalność drogi sądowej Sąd, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 464 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.